

Table listing subscription rates for different regions: Europe, Asia, Mexico, America, and Canada.

Wszystkie listy, korespondencje i pisanki proszę wysłać do: W. Dyniewicz, 532 Noble Street, Chicago, Ill.

PISMO LUDOWE DLA POLONII W AMERYCE.

Chicago, Illinois, Czwartek 13-go Września, 1894 roku.

ENTERED AT THE POST-OFFICE AT CHICAGO, ILLINOIS, AS SECOND-CLASS MATTER.

No. 37.

Rok 53.

W Pierwszej Księgarni Polskiej w Ameryce

WŁ. DYNIEWICZ, 532 Noble Str., Chicago, Ills.

JEST DO NABYCIA WSPANIAŁE DZIEŁO:

Zywoty Świątych STAREGO I NOWEGO ZAKONU

NA KAŻDY DZIEŃ PRZEZ CAŁY ROK.

Wybrane z poważnych pisarzy i doktorów kościelnych. Do których przysłać są niektóre duchowne obroki i nauki przeciw kacerstwom, przymet kazania krótkie i te święta, które pewny dzień w miesiącu mają.

PRZEZ KS. PIOTRA SKARGE, TOM I I TOM II.

Dzieło to obejmuje przeszło 1300 stronnic wielkiego wyraźnego druku na pięknym papierze.

CENY SĄ NASTĘPUJĄCE:

Table listing prices for different editions of the book: oprawne w półskórkę, oprawne cało w skórę, etc.

Dzieło powyższe ŻYWOTY ŚWIĄTYCH napisane zostało przez Polaka dla Polaków i nie ma wyborniejszego wydania Żywotów Świątych jak księstwa Piotra Skargi.

Dzieło to powinno znajdować się w każdym domu polskim, czy ubogim lub zamężnym. Jest fundamentem wychowania wzorowo dorastających dzieci a dla starszych osób jest pożytecznym i zbawiennym poczytaniem.

DO NABYCIA w Pierwszej Księgarni Polskiej w Ameryce, W. DYNIEWICZ, CHICAGO, ILLS.

PRZEGLĄD wiadomości zagranicznych z ostatniego tygodnia.

W Królewcu, w Prusach Wschodnich odbyło się 4-go września od stonice pomnika Wilhelma Igo, dionia teraźniejszego cesarza niemieckiego. Cesarz Wilhelm II przybył naturalnie na uroczystość. Przynajmow go naczelny burmistrz miasta. Cesarz w odpowiedzi wyraził się, że prowincja (Prusy Wschodnie) została wprawdzie zdobyta przez miecz, lecz on dał swe słowo cesarskie, że zostanie zatrzyman dla Niemiec przez dzieła pokoj.

Arabskie plemiona w okregu Yemenu podnoszą znów bunt i wy sądzily w powietrze różne urzędowe budynki.

Powzię wspomnieliśmy, że cesarz niemiecki Wilhelmu II miał woiem podczas odtoniczenia pomnika jego dziada w Królewcu. Poniędzy innymi rzekł także: „Na tem tu miejscu oświadczył król Wilhelmu przed swymi poddanymi, że koronę swą ma od Boga. Jest to także najgłębszym mojem przekonaniem, które mi służyło w wszystkich moich czynnościach za gwiazdę przewodnią.”

W ksiarni San Carlo w Rzymie eksplodował anarchista Salera bomba w piątek wieczorem. Szczęśliwym przypadkiem nie został nikim ranny. Salera został uwieziony.

Dnia 7 września o godzinie 7mej rano umarł w Stowe House w Londynie hrabia Paryż na raka żółtkowego.

Wstydził się panie sąsiadzie, rzecze, czyż mi nie znacie, ja wam ręczę za tego człowieka (wskazując na mnie), wszakże my nie uciekamy.

— A mnie co do tego, toć sobie jutro w Cissowie o tem pomówicie, odpowiedział soltys.

Na co mu mój kolega: — Prawda — to nie — ale — ale, bo tam kozaki.

A widząc, że soltys bardzo surowo te rzeczy bierze, dodał: — To nie — my nie lekamy się, ale po co wam ten ambaras.

Powypędzat z izby niepotrzebnych, co się do nas cisnili, soltys, a nas zaprosił na przygotowaną wiecezszą.

Potem o tem, rzekł, a teraz do Bożego daru; czemuż chata bogata, tem rada.

Ludność rzezypospolitej Angorria jest bardzo wzbudzoną. Biskup z Urgel bowiem ogłosił list pasterski, w którym twierdzi, że jest jedynym władcą w Angorria i że nie myśli nadal uznawać zwierzchnictwa Francji. Andorra jest krajem neutralnym, który nosi miano rzezypospolitej. Leży przy południowych stokach Pyreneów między francuskim departamentem Ariego i hiszpańską prowincją Lorida. Rzecz spopolita ta obejmuje 150 mil kwadratowych; czad składa się z 26 parcy lud (około 1200 dusz) obieranych konsultów. Dotychczas stojąca Andorra pod zwierzchnictwem Francji i biskupa w Urgel. Niezależność małego tego kraju datuje od czasów Karola Wielkiego, i wprawdzie od r. 700. Mieszkańcy Andorry są po większej części pastarami i mówią narzeczem katalańskim.

Z Petersburga donoszą, że terażniejsza choroba cara zwraca więcej uwagi pomiędzy publicznością, niż choroba 7 miesięcy temu, gdy się obawiano katastrofy. Nadzwyczajnie zdaje się być to, że charakter choroby pozostaje tajemniczy. Car udat się do Białowia, gły wszystko było przygotowane do jego przyjazdu w Spali. Car zwyciężnie nie lubi lekarzy, lecz obecnie towarzyszy mu wszędzie dr. Zacharin. Liturgia czytawna obecnie w każdej cerkwi w niedzielę zawiera miejsce odnoszące się do zdrowia cara.

Z Sofii w Bułgarii donoszą 6 września: Byli minister stanu Stambulow został dzisiaj odstawiony przed sąd za obrazę i oszczerstwo księcia Ferdynanda; towarzyszyli mu przyjaciele mający przy sobie pieniądze, aby stawili za niego za ręczenie. Stambulow nie chciał odpowiadać na pytania stawiane mu przez sędziego i został stawiony pod kancę w wysokości 35,000 franków. On i jego przyjaciele, gdy opuścili sąd zostali napażdeni przez tłum, który rzucił do nich kamieniami. Policja zajęła się Stambulowem i odprowadziła jego i towarzyszy w miejsce bezpieczne.

Cesarz niemiecki był dnia 7-go września w Malburgu na urocznic urzędowej przez obywateli, którzy brali udział w ostatnich manewrach. W toasie swym na 17tej korpus armii mowil Wilhelmu II. pomiędzy innymi: Żyjcie w nadziei, że korpus wasze będzie chociaż w pokojowym przygotowaniu, i że będzie utrzymywał broń tak naostrzoną, i jej użyje, jak się Niemcom należy, tak jak starzy Rzyccy, którzy kiedyś tu w Malburgu przebywali.

Do nowyorskogo „World“ donoszą z Montevideo, że admirał da Gama oświadczył iż wio napewno, iż ten Sarajwa jeszcze żyje; że powstanie w Brazylji zgromadzą się ponownie i w październiku rozpoczną walkę przeciw Peixoto.

Z Rio de Janeiro donoszą, że powstał w prowincji Rio Grande do Sul zajeli miasto Tacany i zniszcili żalagę zupełnie. Miejscowość Melo w Uruguay jest przepelniona powstańcami, którzy chcą wtargnąć do Rio Grande do Sul, zgładzić się z generałem Sarawia i podjąć walkę na nowo. Powiadają, że w Brazylji rozwinął standard monarchiczny.

Na kolei kolońsko-paryżkiej w pobliżu Apilly, miejscowości położonej na granicy departamentów Oise i Aisne zderzył się w niedzielę pociąg osobowy z pociągiem towarowym. Dziesięć osób zostało zabitych a 20 pokaleczonych.

Z Bukaresztu w Rumunii donoszą 9 września: Podczas sumy w tutejszym kościele katolickim skończył dzisiaj obłąkany człowiek z nożem w ręku ku księdzu, czego widocznie zamordował. Został jednakże na czas zatrzymany przez kilku odważnych ludzi i wyprowadzony z kościoła. W kościele powstała panika.

Z Berlina donoszą, że niedawno temu odbyła się demonstracja przed serbickim królowi Aleksandrowi. Gdy król przejeżdżał szczególnym pociągiem przez stację Appalovatez w pobliżu Ni-za, lud bombardował kamieniami wagon samobieżny, w którym się król znajdował.

Pozary leśne i ich skutki. Spustoszenia, jakie w tym roku ogień wyrządził w lasach Wisconsinu, Michiganu i w Minnesocie, są jedynymi w swym rodzaju. Nawet straszliwe pożary, które w jesieni r. 1871 nawładziły okręgi leśne niska w porównaniu z pożarami latami, które obróciły w przerywną żużel kwitających miejscowości, zniszczyły setki żużelkich, i zamienily na popiół najspanialsze lasy.

Gdy jeszcze las dziewiczy, nie naruszony przez siekierę drwała i nie spalony przez chciwość ludzkości, rozsiadł się jako jedna śoisła całość od okrągłych źródników rzeki Mississippi naprzeczek Wisconsinu aż do jeziora Huron; gdy jeszcze tożelane nie przetrząsnęły, egstwiny, żadne iskry plujące i sarkające parowozy nie przerywały głębi jego ciszy i groziły jego istnieniu; gdy jeszcze taktiki nie podsuswały wiórowi i odrzynki ognioni na pastwę ciemi masami; natenczas nie było też takich pożarów leśnych; natenczas zgubny żywioł wnieciony przez blyskawicę lub niedbałość myśliwów lub „prospektorów“, mało znajdował żywności i gwałt wnet w gęstwinie i w wilgotnej, mchem pokrytej ziemi lasu.

Od 20 lat zmienilo się to wszystko. Gdziekolwiek przechodzisz przez bór, natopkasz szuflę reszki ściętych drzew, natrafisz dzikie ślady nigdy nie zapokojonej spekulacji i najbezczelniejszego rabunku. Wszędzie leży łatwo się zapalający materiał składający się z wiórów, spróchniałych gałęzi i suchych odpadów, a skoro plomienie dotknie do niego, natenczas biega, prawie tak szybko jak wiatr, przez las; jak ogniste języki łacie palące się igły jodowe, w żywocie bogate odłamy gałęzi i odpażająca kora przez las i zapalają naraz całe obszary.

Tęsz mści natura grzechy ludzi! Niestety cierpi wielu, którzy nie są winnymi spustoszenia lasu, zbezczeszczenia natury, zbrodni, której przyczyną jest przemysł drzewa.

Cale miejscowości zostały w ostatnich dniach pochłonięte przez plomienie, bogatym miastem zagrażały pożary leśne, a dopiero połowi się dozwolimy, ilu samotnych osiedleńców po lasach utracilo życie, bo dotychczas nie mażności z domostwami leżącymi w lasach daleko od torów kolejowych.

Gdy nam krowa ucieknie, natenczas zamykamy drzwi od obory; po wielkich pożarach hotelowych uchwalano prawa i przepisy dla budowania i prowadzenia hotelów; po katastrofach kolejowych władze nasze usiłują prawami dotychczas często niedołączonymi zarządzać kolejom, po strajkach i rozruchach kałepami społeczeństwo. Po pożarach leśnych podprzeżeniach lud uchwalano w Wisconsinie i niezawodnie w innych stanach obowiązującą do dnia dzisiejszego, a przynajmniej ochronić życie „bushmenów“ i mieszkańców „hamburów“.

Grzebanie umarłych, odzianie ubiegłych, opiekowanie się chorymi, użalenie nędzy jest naturalnie pierwszym obowiązkiem i proklamacyą gubernatorów Wisconsinu i Minnesoty — a to rzeczy uczynne uczucia ludu amerykańskiego, czynność i przynajmniej jeszcze przyjął i doradzaj pomoc. Lecz nie chodzi o to. Chodzi o przyszłość. Im więcej będzie się niszczyło lasy, tem więcej materiały palnego się nagromadzi, tem większe staje się niebezpieczeństwo dla osadników. Ochrona lasów jest jedną z najgłówniejszych obowiązków dla tych stanów, które natura wyposażyła w bogactwo drzewa. Nauka terażniejsza jest dość kosztowna, aby wrzucić sumienia; trzeba się spodziewać, że nie zaginie.

Żołnierz wschodni. Wojna pomiędzy Chinami i Japonją, której bieg sledzą wyściski one kół po całym świecie a mianowicie wojewki, zwłacza także, i to naturalnie, uwagę ludu fachowych na charakterystyczne znaki wschodniego żołnierza. Znajdujemy tu dzwiny, bo nawa prawie cudowno nieznając odwagi i tchórzostwa. Żołnierz wschodni idzie za swym przetożnym na ostep w ogień i wypelnia, jeżeli jest rozgadnie i w prawdziwy sposób prowadzony, swą pracę krwawą, która jest jego obowiązkiem, ze stoncem obywatelstwa. Chętnie naradza się z jego dawa władcy, bez rozmyślenia, chociażby na chwile, dla czego to czyni, lub dla czego się odbywa wspólna rzecz. Jest on prawdziwym „szereż armatun.“ Z drugiej strony zaś jest zupełnie niedzielnym, bo z nazywają się tchórzem, wystąpił na własną rękę i wykonał czyn bohaterski, jaki może wykonać żołnierz rasy kaukazyjskiej w obec nieprzyjaciela, co — a mówimy to z dumą i na cześć europejskiego i Amerykańskiego żołnierza — wykonał już w tysiącach wypadków. Historia wojenna wszystkich nie wschodnich, narodów jest pełną odwagnych, bohaterów, którzy czynili wojenne czyny, które zostały wykonane często pod okolicznościami, które czasem zdawały się być niewiarygodnymi. Niezawodnie zna każdy z naszych czytelników jeden lub więcej takich przykładów z historii wojennej starych i nowszych czasów.

Postąpiłobyśmy za daleko, gdybyśmy twierdzili, że nigdy nie było wschodniego żołnierza, czy on był Turkim, Indyzjczykiem, Chinczykiem lub Japończykiem, któryby się nie odznaczył w ogniu przez szczególną odwagę. Lecz, jak po-

Wyżej powiedziano, osobistego mężstwa — a to jest zupełnie cennym, jak tak zwana odwaga, która się okazuje w ślepego pędzone naprzód z innymi, nie można, z małym wyjątkiem, spojrzeć z żołnierz wschodniego. Jest, czy to jest mohametanin lub buddhysta, przeżył pam się dziwacnie a nawet śmieśnie wyjątkiem, że w istnienie na ziemi nie jest szczęściem lub bogostawstwem, lecz przekleństwem. Pojęcie to tworzy główną część religijnej wiary buddhystów. Jest przekonany, że to życie doczesne daje mu tylko sposobność pomagania niesmiertelnemu części jego istoty, aby się dostał do bogostawionego stanu po zgonie wszystkiego — do „Nirwany“. Z tej przyczyny mniema że zagaszenie jego życia jest celem, do którego powinien dążyć.

Moznaby myśleć, że ludzie tak wierzący, powinni być najlepszymi żołnierzami w świecie, lecz tak nie jest. O Turczyku możnaby to przeżyć twierdzić. Turczyn jest w ogóle dosyć dobrym żołnierzem; w każdym razie posiada więcej osobiste odwagi, niż np. Chinczyk. Idzie, jeżeli potrzeba, w ogień z pogardą dla śmierci, lecz ostatnie, jest to tylko bierne bohaterstwo, które go oświadcza — niemienna ufnosc, w obietniony proroka, że śmierć jest dla niego przejęciem do raju, w którym najpiękniejsze huryski nie czekają. Z tej przyczyny nie uważa na najgęstszy grad kul, a jeżeli pocisk przerywa nió jego życia, natenczas zwraca się z zacięmiąjącym się jego wzrok w oczekiwaniu ku niebu, ku otwartym brantom raju.

Podobnie jest na sprawa z buddhystą. Jeżeli wojna pomiędzy Chinami i Japonją potrwa dosyć długo, aby mógł dokonnie zbadać armie obydwoh krajów pod względem ich wojkowej, a zwłacza moralnej wartości, to znajdziemy zupełnie powiększenie tego, co na początku udowidnił pod względem charakteru i wojkowej zdolności żołnierza wschodniego. Ustmysmyż zażadno o wygranych i przegranych bitwach, o rzeciach i straszliwych scenach każdego rodzaju, w które wojnę pomiędzy barbarzyńskimi i na pół ucywilizowanymi narodami są tak bogate, lecz nie usłyszmy nic o niesmiertelnym czynach, jakich dokonali Leonidas z jego odważną garstką i niejedną jeszcze bohaterską w starej i nowej historii. Coś podobnego nie leży w krwi ludzi wschodnich. Żołnierz wschodni może pod okolicznościami być dobrym rzemieślnikiem, lecz nie żołnierzem a bynajmniej bohaterskim.

Cholera wciąż jeszcze zabiera liczne ofiary, głównie zaś w Galijsy. Tak n. p. donoszą z Wiednia do Timesu londyńskiego, że w niedzielę i poniedziałek przeszłego tygodnia wydarzyło się w Galijsy 400 nowych wypadków cholery i 200 wypadków śmierci na te zaręgi. Na Bukowinie zaś wydarzyło się 21 nowych i 16 wypadków śmierci.

W Hollandyi zaś wydarzył się jeszcze pojedyncze wypadki. I tak donoszą dnia 4-go września z Amsterdamu o jednym, iż w Mastichtu także do jednego wypadku.

Cholera wciąż jeszcze zabiera liczne ofiary, głównie zaś w Galijsy. Tak n. p. donoszą z Wiednia do Timesu londyńskiego, że w niedzielę i poniedziałek przeszłego tygodnia wydarzyło się w Galijsy 400 nowych wypadków cholery i 200 wypadków śmierci na te zaręgi. Na Bukowinie zaś wydarzyło się 21 nowych i 16 wypadków śmierci.

W Hollandyi zaś wydarzył się jeszcze pojedyncze wypadki. I tak donoszą dnia 4-go września z Amsterdamu o jednym, iż w Mastichtu także do jednego wypadku.

Cholera wciąż jeszcze zabiera liczne ofiary, głównie zaś w Galijsy. Tak n. p. donoszą z Wiednia do Timesu londyńskiego, że w niedzielę i poniedziałek przeszłego tygodnia wydarzyło się w Galijsy 400 nowych wypadków cholery i 200 wypadków śmierci na te zaręgi. Na Bukowinie zaś wydarzyło się 21 nowych i 16 wypadków śmierci.

W Hollandyi zaś wydarzył się jeszcze pojedyncze wypadki. I tak donoszą dnia 4-go września z Amsterdamu o jednym, iż w Mastichtu także do jednego wypadku.

Cholera wciąż jeszcze zabiera liczne ofiary, głównie zaś w Galijsy. Tak n. p. donoszą z Wiednia do Timesu londyńskiego, że w niedzielę i poniedziałek przeszłego tygodnia wydarzyło się w Galijsy 400 nowych wypadków cholery i 200 wypadków śmierci na te zaręgi. Na Bukowinie zaś wydarzyło się 21 nowych i 16 wypadków śmierci.

W Hollandyi zaś wydarzył się jeszcze pojedyncze wypadki. I tak donoszą dnia 4-go września z Amsterdamu o jednym, iż w Mastichtu także do jednego wypadku.

Cholera wciąż jeszcze zabiera liczne ofiary, głównie zaś w Galijsy. Tak n. p. donoszą z Wiednia do Timesu londyńskiego, że w niedzielę i poniedziałek przeszłego tygodnia wydarzyło się w Galijsy 400 nowych wypadków cholery i 200 wypadków śmierci na te zaręgi. Na Bukowinie zaś wydarzyło się 21 nowych i 16 wypadków śmierci.

W Hollandyi zaś wydarzył się jeszcze pojedyncze wypadki. I tak donoszą dnia 4-go września z Amsterdamu o jednym, iż w Mastichtu także do jednego wypadku.

Cholera wciąż jeszcze zabiera liczne ofiary, głównie zaś w Galijsy. Tak n. p. donoszą z Wiednia do Timesu londyńskiego, że w niedzielę i poniedziałek przeszłego tygodnia wydarzyło się w Galijsy 400 nowych wypadków cholery i 200 wypadków śmierci na te zaręgi. Na Bukowinie zaś wydarzyło się 21 nowych i 16 wypadków śmierci.

W Hollandyi zaś wydarzył się jeszcze pojedyncze wypadki. I tak donoszą dnia 4-go września z Amsterdamu o jednym, iż w Mastichtu także do jednego wypadku.

Cholera wciąż jeszcze zabiera liczne ofiary, głównie zaś w Galijsy. Tak n. p. donoszą z Wiednia do Timesu londyńskiego, że w niedzielę i poniedziałek przeszłego tygodnia wydarzyło się w Galijsy 400 nowych wypadków cholery i 200 wypadków śmierci na te zaręgi. Na Bukowinie zaś wydarzyło się 21 nowych i 16 wypadków śmierci.

W Hollandyi zaś wydarzył się jeszcze pojedyncze wypadki. I tak donoszą dnia 4-go września z Amsterdamu o jednym, iż w Mastichtu także do jednego wypadku.

Pomiedzy „laudwehr“ystami“ austriackimi, którzy brali udział w manewrach na Bukowinie wybuch cholery, która jest bardzo podobna do cholery.

Donoszą, że kupcy, którzy się udali na wielki jarmark do Nięnego Nowgorodu w Rosyi, powracając jak najprędzej, głyż cholera nabrala tam ogromnych rozmiarów. Ludność tamtejsza żyje w największej obawie i przestraszona.

W państwie niemieckim wydarzył się pomiedzy dniami 27 sierpnia i 3-go września 53 wypadki cholery i 21 wypadków śmierci na te zaręgi.

W Amsterdamie wydarzył się w dniu 5-go września dwa wypadki cholery, a w Bivergen, miejscowości polonijnej także w Hollandyi jeden wypadek śmierci na te zaręgi.

Z Wiednia donoszą że w tym roku nie odobędą się manewry wojkowe w wschodniej Galijsy, ponieważ tam się sroży cholera i istnieje obawa, że żołnierze mogą zostać zarazi.

Z Tryestu donoszą, że w Mastylii w Francyi wydarzyło się na cholere 12 wypadków śmierci.

Z Mastychtu w Hollandyi donoszą 6-go września o trzech nowych wypadkach cholery, z Dordrechtu o jednym wypadku śmierci wskatek cholery i z Kapella o jednym zachorowaniu.

„Journal de Bruxelles“ z dnia 6 września donosi, że w Lutychem zachorowało znów 8 ludzi na cholere, i że w dniu poprzednim umarło 11 osób na te zaręgi.

Z Wiednia donoszą 6 września: W Galijsy wydarzyło się wczoraj 160 wypadków cholery i 84 ludzi umarło na te zaręgi. Z Bakowiny doniesiono o 8 zachorowaniach i 7 wypadkach śmierci na cholere.

Centralna władza zdrowia ogłosiła sprawozdanie, z którego się okazuje, że do czasu wybuchu cholery doniesiono z Galijsy o 5667 zachorowaniach i 2700 wypadkach śmierci. Na Bukowinie zachorowało 519, umarło 300 ludzi.

Cholera sroży się nie tylko w miejsce Nięno Nowgorod, ale i w całej gubernii tej samej nazwy.

W Krolewie Polskiem donoszą przeciętnie w tygodniu o 500 zachorowaniach i 250 wypadkach śmierci na cholere.

W Galijsy i na Bukowinie zachorowało w czwartek na cholere 174, a umarło 111 ludzi.

W Amsterdamie wydarzył się w piątek 3 nowe wypadki cholery. W Mastichtu, Zaanandam, Kralingen i Alblaszdam wydarzył się w tym dniu pojedyncze wypadki śmierci na te zaręgi.

Z Berlina donoszą 8 września: Cholera rozszerza się coraz bardziej. Wprawdzie ostatnie urzędowe sprawozdanie wskazuje, że wydarzyło się tylko 58 nowych zachorowań i 21 wypadków śmierci; niebezpieczeństwo jednakże leży w dalszym rozprzeczczaniu nie tylko w Prusach Wschodnich i Zachodnich, ale i w Szląsku, Poznańskim i w Hesach. I w Nassawie wybuch cholera a z Wrocławia donoszą o znacznej liczbie podejrzanych wypadków. Cała granica prowincyi Poznańskiej ku Rosyi została zamknięta, wyjąwszy na 5 punktach, gdzie wszyscy przybysze podlegają ściślemu sledztwu. W regencyi O polskiej na Górnym Szląsku zakazała policja wszeskie pielgrzymki.

W Amsterdamie wydarzył się 8 września trzy nowe wypadki cholery i jeden wypadek śmierci na te zaręgi. W Mastichtu wydarzył się jeden i w Jutasen jeden wypadek śmierci; w Papendrabee 3 zachorowania i jeden wypadek śmierci.

PIERWSZE DNI KWIEŃNIA. 1831 ROKU

W LITWIE.

URYWEK

Z WSPÓŁCZESNEGO PAMIĘTNIKA.

J. D. (Ciąg dalszy.)

— A gdzież ksiądz, zapytałem. — Oh! ksiądz już dawno z dwururką i z krzyżem poszedł na Moskale. Poczciwy to ksiądzyn jak na nauki prawit!

Szeroko mi o kazaniach tego księdzia gadał, kiedyśmy pod samą puszcę podchodzili, kędy droga do Cisowy idzie. Po prawej stronie drogi jest jezioro, tuż przy gościncu spust, mlynek i karozma, w której zydek mieszka.

Nad jeziorem od Stankowa leży mała okolica szlachecka, gdzie przewodnik mój miał się o wszystkim dowiedzieć przez znajomego soltysa.

Mój Mazur był już tego podchmielony, kiedyśmy do tej wsi szlacheckiej weszli. Na ulicy spotykamy soltysa, jakiegoś walnego w szarej sukmanie szlachecka, który na mnie surowo, badawczem okiem spojrzal i długo zdawał się nie słuchać mego przewodnika, co go natychmast zagabnął o jakichś chrcinach i kuno-stwie, na którym jego żona pokłóła się

ze swągierką sąsiada. Tak się nad tem długo rozwodził, że ja, nie widząc tego końca, a licząc na ich znajomości, przerwałem rozmowę, i zapytałem, czy prawda, że tu są Krakusy i kędy się tu do nich przedrzeć można.

Spojrzał na mnie surowiej soltys, oka że mnie nie spuścił a i mój Mazur, nie bardzo był z mego zapytania kontent.

— A któż Wasan jeste, zapytał soltys. — Ogrodnik z Dembowa, podchwycił mój przewodnik, i mój dobry sąsiad, i idziemy szukać konia, co nam Moskale ukradli.

A widząc schodzących się ludzi, cisnęła niezauważenie soltysa za rękę.

Aż tu i zydek z pod mlyna przybliżył się do nas z załamaniami w tył rękami, skroczonej, wytrzeszczył na mnie oczy.

— Nu, co tam słychać? przebaknął. — A w tem soltys już przy nas nie było; coraz się więcej zbiega kobiet i dzieci.

Ja się lękając, żeby się to na co złego nie zaniósło, szepczalem do kolegi, że się ztąd wynosić trzeba, ale on swoją gawędką zajęty, nie uważa na nic; aż w końcu, kiedy już nas ludzie w koło obstąpili, wpada soltys i krzyczy:

— Prowadźcie tych panów do mnie, ja ich nauczę, jak to być paszportów chodząc. Dzisiaj pismo z Augustowa mam od gubernatora, żeby ichności dostawiać do bernary, dziać też przenocujecie u mnie, bo już późno, a jutro do Cisowy was odprowadzimy. Odebrano nam kije i poprowadzono do chaty, a cała wieś zbiegła się nas widzieć.

Wchodzimy do chaty, ja smutny, ale mój przewodnik nie traci rezonu

— Wstydził się panie sąsiadzie, rzecze, czyż mi nie znacie, ja wam ręczę za tego człowieka (wskazując na mnie), wszakże my nie uciekamy.

— A mnie co do tego, toć sobie jutro w Cissowie o tem pomówicie, odpowiedział soltys.

Na co mu mój kolega: — Prawda — to nie — ale — ale, bo tam kozaki.

A widząc, że soltys bardzo surowo te rzeczy bierze, dodał: — To nie — my nie lekamy się, ale po co wam ten ambaras.

Powypędzat z izby niepotrzebnych, co się do nas cisnili, soltys, a nas zaprosił na przygotowaną wiecezszą.

Potem o tem, rzekł, a teraz do Bożego daru; czemuż chata bogata, tem rada.

Zasiedliśmy w koło wąskiego a długiego stołu, na lawie; na pierwszym miejscu siadł mój przewodnik, przy nim mnie posiadzone, tuż dwóch szlachty, co nas pilnowali, dalej siadł soltys i jego syn, a każdy się przeżegnając, prócz mnie, który tego zwyczają naszych ojców dawno zapomniał, nie przypomniałem go sobie na tenraz, bardzo dla mnie potrzebny, co na mnie zwróciło oczy soltysa, że się szmarzył, zajrzał mi w oczy i głową pokręcił. Gospodyni podała nam misę kaszy, z której wszyscy czepali, a mój Mazur nikomu gadać nie dał i ciągnął swój dyskurs o jakimś koniu, co na jarmaku był, którego potem gdzieś przehandlował, na czem go oszukano, jak się odhandlował itp.

Co do mnie, czułem taką suchotę w gębicie, że jednej łyżki przelknąć nie mogłem.

Spostzegła to gospodyni i podchodząc do mnie, rzekła z politowaniem: — Wyście chorzy? — Tak, nie dobrze mi, bardzo zmordowany jestem, odpowiedziałem.

Na to gospodarz. — Więc dajcie mu mleka.

I gospodyni wyniosła mi na misie mleko z śmietanką, które mi orzeźwiło, a tymczasem kończono pierwszą potrawę, — dziewczyna odjęła misę, gospodyni drugą na stół postawiła, na której były kartofle, same zaś usiadły na stronie, jady z poprzedniej misy i z mej misy dzieciom rozdawały.

W tem wbiega do chaty młody, rzęski chłopak, w krótkiej sukmanie, z strzelbą i torbą myśliwską na krzyż przez plecy, w kapeluszu z koguciem piórem na głowie.

— Pan Jezus pochwalony! Jak się macie? Boże dopomóż! zawolał.

— Prosimy, odpowiedziano.

Określił się, tupnął nogą, podjął ramiona, wziął się w bok, a z ukosa spogądając na mnie zapytał: — Co też to za człowieka macie, jam go w życiu nie widział, chociażem tutejszy.

